

F. NAGY GÁBOR

Ez a hajnal...

Ez a hajnal jeges patak,
melyben a kedvem –
mint iszapjában
az alvó halak –
besüllyedve, bezárva még
hagyja, hogy szorítsa a jég...

Elsötétült...

Elsötétült monitor az ég,
szúr az éjjel kijelző-csendje,
tompá háttérzűmmögés
az élet sötétedő rendje,
készenléti állapotban
megbújva a fény, de ott van...
egy mozdulattól berobban...

Éjszaka

Hull a pernye, tarló korma,
rátapad pár árny-bokorra...
nincsen hold és nincsen csillag,
még a szellő is goromba,
megdermeszt és megborzongat,
füstöt lehel az arcokba,
elszorul a sötét toroka...
élő holtak társasága
éppen haláltáncát járja,
csupasz csontok pállott csendje
visszhangzik a végtelenbe...
nincs határa a sötétnek...
benne vajúdnak a fények.

A hullott szilvák
szép, kékes holt tengerén
árnyék az élet.